

1955

ბ. ს. ა. ბან
ეროვნული
ბიბლიოთეკა

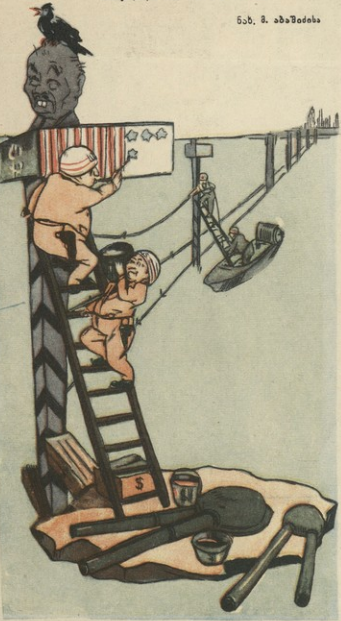
ყველანი
დაჩვივნენ!

ე რ თ ხ მ ე ლ!

— პირველად ვირჩევ... და იმედი მაქვს ჩემს პირველ ნდობას გაამართლებს!..
— მე კი მრავალჯერ ამირჩევია.—და მჯერა, შვილო, რომ არჩევანში არ შევმცდარვარ.

ნ ი ა ნ ბ ი

ცხა ზღვის გაღვს ვერ იომენ ამერიკის ხარდლობა კონფულიდან... კონფული ჩან კაი-სის ჭაჭაქის ანკაყა აველასათვის მათი უსანართობა: კონტინენტის სურვილით დეფუდენ კონფულს..

„ხიდაღ ბავდოთ თხავესა კე“

წინასარჩევნი კრება, რომელზეც სასოფლო საბჭოს დებუტატობის კანდიდატად მიწინავე კომუნერე მინადორა წინადადეს, გვიან საღამოს დამთავრდა. კლუბიდან გვიღვიწხილთ გამოსულმა ხალხმა სოფლის შარავჯა ახაზინა. მინადორა ჯერაც აი იყო გონს მოსული: — ჩემისთანა უბრალო ჭაბუკი და დებუტატად... მე კი მეგინა არიან მამწინედო... — ფიქრებში და მიყვებოდა ხალხის ტალღის. ასეთ ფიქრებს ხან ერთი გააწყვეტიანებდა საუბრით, ხან მეორე. უფრო მეტად კი ეს ოლო-ჩოლოები და საფლავი ადგილები, რაც იშვიათი როლი ამ სოფლის შარავჯზე. შედგება ერთი ენზე წინმისავალი, „სდექ“! — წამოიძახებს, მერე დაიხვეს ცოტათი უკან და ისევებს. მერე გაღვიძან გამარჯვებულის კოლონი გადმოსახებს დანარჩენებს: „გომეყვი“!

მაგრამ ასეთი „სპორტო“ ბები მატრონას ამ ორმოცდაათი წლის წინათაც გაუმეორებელია, როცა ოცი წლის იყო და, რომ იტყვიან, ცხენზე მუდარა კაცს ნაპოვებდა ხოლმე. ახლა მდგომარეობა ეს მოხეტო ამომარჩეული და ხან ერთს წაუპოტინებდა ხელს და ხან მეორეს.

— მატრონას მიხედოთ, მატრონას! — გაისმოდა აქეთ-იქიდან. მაგრამ ახლა ყველას თავისი თავი უჭირდა.

— ტრაპტორებმა გაგვიფუტეს ეს გზა მამინ, — ჩაიბუღუნა ვილაქამ.

— გზას გაკეთება უნდა, ჩემო ძმაო, ტრაპტორი რა შუენი. ნახალი მიწით გზა გაკეთდება!

— აგისის, მინადორა? — ეტუტებუტებოდა თავის თავს მინადორა დებუტატი და ლინიერი ფეხებით ფრთხილად მიამბიჯებდა — სადმე საფლავში ბოტები არ ჩარჩენილა. მოცხარივით შავ თვალს აცუქებდა. — ამერიკიდან შენც იქნები უუბრალო პასუხმებელი ასეთი შეგებისათვის... ახლა ისე რომ არ ბნელოდეს, ყველა წამაწმენდა სირცხვილისაგან ჩენს გაწიფულხას...“

ასეთი წინააღობების და სიძნელეების გადალახოთ იძულებითი „გამორტყმებელი“ მიადგენ მდინარეს. რომელიც ირავა ჰყოს სოფლს. იქით იწყებოდა ჩაის პლანტაციებით მიხატული თვალწმენდი ფართობები და სოფლის მეორე ნაწილი.

— კე ველარ ისუტებ. ბიგარი წყალს წუთია. აი საქმე! დღისით ამ მდინარეზე სკოლიდან მომავალი ბებიები სკიდან ხოლმე თვინათ ამტრომას: აიციცვენ შარავჯს და ჰჭრი, ვალმა ხოლო, როცა საცალკეუბო ბიგარს ვასდებენ, აქიდან თვინათ გამბედაობას. მაგრამ წყალს ახლა ეს ბიგარიც წუთია.

— გავიღო საბჭოს თავმჯდომარე, — ჩაილაპარაკა ვილაქამ.

— არ იქნება ურიგო, სიგამე კი უწყობს ხელს, — დაუმატა მეორემ.

— იგი ცხენზე, ფინით გავა.

— ფონს ყოველთვის ვერ გავა. აი, თუ გავიდა... ხომ ხედავთ, დებუტატობის კანდიდატად არც კი დაასახელეს.

— ფონს ვერც ფერის გამგე გავა ამერიკიდან. რას გავს ეს... აგი, მოხუციან ფერებმაგარდნილი ძროხებო. ბიგო გამოდგენ, ბიგო, საფლავში არ ჩაგერს... აბა, რა უნდა მოაწყვილონ, საკვები ნავთი არა აქვს საგზაში, და საფლავში მოუწყვილო. მეზობელი სოფლის თხები მეტს იწულებ.

— თხას თუ მომივება, გულ-ბარდსაც მიამდება, ძროხამ რა აქვს, თუ საკვებს არ მისცემ.

მინადორას ესმოდა ეს სიტყვები, მაგრამ ახლენებოდა. ეს საყვედურები უფრო მიმედ ხებებოდა მის გულს. სოფლის მეფერი კი იყო, და ეს ყოველივე პირველად როდი ნახა და განიცადა, მაგრამ დღეს სულ სხვანაირად უყურებდა და აფსებდა სოფლის ცხოვრების ამ მტკიცეულ მხარეს.

— გავხარბაცილი, თვი ავიდეთ. ეს ყველაფერი ხომ ჩვენვე უნდა გავაკეთოთ, სირცხვილი არ არის? — ფიქრად და მინადორა, და თვალწინ ედგა ხალხთან ერთად თავისი მომავალი არც ისე იოლი შემოაბის ნათელი პერსპექტივები.

ბლარი მახეფხელჯე...

წელს ზამთარი თითქმის არც კი გვიარჩენია. ერთმანეთს ცვლიდნენ ერთმანეთზე ცუდთესი მზისა და ღვინო, მაგრამ, როგორც მოგახსენებთ, ზამთარს, ბუნების მიერ წინასწარ დაწესებული განზრდის ძალით, თავისთვის მცდელოდ განკუთვნილი თვეები აქვს რომდესაც წელიწადის სხვა დრო (თუნდაც მის გაზაფხული ერგას) ვერ მიიღობს. აბი, ზამთარი მიწურა... კოტაც და კვდაჩარტელა მერცხელი გაზაფხულის შემობრანების გუზაბრებენ.

ჩვენს რესპუბლიკაში მასობრივად დაიწყო საგაზაფხულო ახლა. ხეხას, მოგვხსენებთ, თსევა მოკვება, თსევათათვის კი ანეცელეულ საჭიროებას წარმოადგინს სათესლედ ვარგისი, გაუმრავლო და გასუფთავებულო ბორბოლის მარცვალი.

ხეხას რომ თსევა მოკვება, აბი ამავეს ჩიტებიც კი ხვდებიან, რომდესაც ახლად გადარეუბებულ მონახე მალაოლიპოლის კი არ იტაცებენ, ხნელებში ჰურის მარცვალსაც დამეფებენ.

მართალია, ჩიტებისათვის სულ ერთია მარცვალი რა ხარისხისა იქნება. მათი მაჟუნა კუკი გათხრებულსა და ჩახურებულსაც ისევე მოიწონებს, როგორც სუფთასა და გაწმენდილს, მაგრამ ახლა ბელტებსა მკითხველთ.

ხენა-თსევის კარგი სათესლედ ზორბალი სჭირდება. კარგი

რომ დადგეს, ჯერ კიდევ კალოდ უნდა გაიწმინდოს და განიავდეს, მთელი ზამთარი კარგად უნდა იქნას შენახული, როგორც ეს სინდისს, წიფელი-წყაროს, ბოლისის, ცაგერისა და სხვა რაიონებში ვააკეთეს. ამიტომაც ადრინა გაზაფხულს ამ რაიონის ხელმძღვანელები წელიწადითული შეხედნენ.

ზოგიერთ რაიონში კი ხორბლის განივება სხვაგვარად ვააკეთეს, ათეული ცენტრები ხორბალი უპატრონოდ მიადგეს და გააფუტეს.

ამ მხრივ ყველაზე მეტად თავი „ისახედა“ ზოდნანოვის რაიონმა, სადაც 2953 ცენტრები სათესლედ ხორბალი დააღმეს და განიავეს.

ზოდნანოვის რაიონს სამხრეთ-ოსეთში მიმაბა და 262 ცენტრები ხორბალი ჰქონს გააბება.

სამხრეთ-ოსეთის ხაურის რაიონში არ ჩაბოჩა და 136 ცენტრები ხორბალს სასოფლოში გადუფებდა. ჰაერის რაიონში და მარცვალს, 100 ცენტრები ხორბალი დააბა და მით სათესლედ მალაოლ მოსაცემს.

ასევე, როდესაც საგაზაფხულო ხენა-თსევისათვის შემოდგომიდან კი არ უჭაბდებინა, არამედ მოლოდინ გაზაფხულის მზე გაახსენებთ გაზაფხულის დადგომას...“

ა. სიმონიშვილი

ბიჩი რაჟაი და ჩარილისაჟი რსენა

— გველებით ავიანში ჩააწვინოთ, და მე ჩემივე ხელით ჩააგარჩობ... —

— მგონი უკვე გვიანდა, ჩემო ბაგონო... ის რაც 1951 წელს ვერ შევასრულეთ... 1965 წელს ძნელია ვიყო ნებიო... —

მედიანი

წმ. ივ. გორდელისა

— კმაყოფილი ხარ შენი ბედით, რუსეთო! როგორია შენი ქმაია?

— შესანიშნავი მაღალი მღვთარგობა აქვს, კარგი ბინა, რიგის ვეფხე, „პოხილა“ ხაკუთა და მიწის ნაკვეთი წყნეთში...

— ი, ი მაგარი, თვითონ, თვითონ როგორია?

— იხე, ჩაი..

„მიზეზით“ მიწა არ მოიხენება

— ნახშირი არა მჭირდება! თავს იმართლებს სურენ მანათლევო.

— სათადარიგო ნაწილები არ გვეყო! — ნახშირენის მრეხალე დასხველულს ვთითავებ ქურთიშვილს.

— რიგად და თანხა საქლად არ მივცილია, გეგმაც ამიტომ ვერ შევასრულეთ! — თავს იზღვევს ვლადიმერ ნავალიშვილი.

ნეს-ნოკლედი, ბავარი ღირებულონ ვლადიმერ ნავალიშვილს ჩამორჩენის სტეა მიზეზი ვერ უბრუნია.

ასეთი რაზედ ტყვენი ხოლმე - მიზეზ-მიზეზ, დღს მართლი ალია...
 ზნაურის, კაქეთისა და იგრის მეს-ბის ღირებულებებს ეს ნიკლეშვილის, ს. მანათლევს, ვ. ქურთიშვილს ჩვენ დავდებებოთ... იმის მიზეზის გარკვევაში თუ რაზედ დარჩათ მათ და ნინოშვილი ღრისათვის ოცდობათი ტრაქტორი გაურცხებულელი მიზეზი ვხვალათ... უფრო ხელმძღვანელმა; პასუხისმგებელმა ამ ვერ დავაქონებოთ ისეთ უსულს და უსჯელს სადგენს, როგორცაა ნამართლი, რიგად, სათადარიგო ნაწილი და სტეა მისათვის.

და ასე, მიზეზი არსოდეს არ გაემოვლიათ მანქანატრაქტორთა სადგურების ჩამოთვლილი ღირებულებებს.

ნახშირი თავზე გადასაყრელად მჭირდება ინჟინერ-მექანიკოს სურენ მანათლევს, მაგარი კაქეთის მეს-ი მანქანა ჩამორჩება ტრაქტორების რეპონტი.

სათადარიგო ნაწილები სხვა მეს-ებზე ნაკლებად არ მოიკლათ იგრის მეს-ს, მაგარი ვთითავებ ქურთიშვილს ხომ რაღაცეა უნდა იმართლოს თავი რიგად და თანხა იგი ზნაურის

გაგაფურთხოს სასურველსა (ხსარე) დღევანე ამანათე მეს-ების ღირებულებით, გასკოლებით, ალიბეტორთა, „მიზეზებით“ კი ვერ მოხსნათ მისის, არამედ ტრაქტორებით.

შ. ბაბიაშვილი

პიესა ერთ მომხდელზე

აჭარის სახელმწიფო გამოცემლობის სამუშაოს სხდომა.

მეკუთხე: **მამია ვარაზიძე** — გამოცემლობის დირექტორი, პოეტი.

ნესტორ მაღალია — გამოცემლობის რედაქტორი, პოეტი.

პარკენი — პროზაიკოსი.

აფხაზი ნავალიშვილი — კრიტიკოსი.

ნესტორ პაპიძე — აჭარის სსრკ ვლადის სამინისტროს რედაქციის გამგეობის გამგე.

დასახელებული პირები სადამმეცლო სამუშაოს წევრები არიან. სამუშაო სხდომა თანდრომარკოს იმივე გამოცემლობის დირექტორი მინია ვარაზიძე.

მამია — (სტომახს განსნივს ახვამდე) ანაწინავეთი, დღევანდელი სხდომის დღის წესრიგია, როგორც ამის შესახებ მრავალჯერ მოხილეთ, ერთი საკითხი ბრძოლა დრამატურგიის წინააღმდეგ.

(სიტყვა ვიღვამ ახმავე პარკენს ღრისა).

პარკენი — (ვარაზიძეს დრამა აფხაზს, რამდენიმე ფურცელ დასაძლი ზღა ზღარის ზედა ფურცელზე პარკენი მოხანს მისი მთავალი რომანის სათაური ახმავე და შეეღება? (დღი რუსი მწერალი ტურგენივი აქ არაფერი უყვანი ამანაწინავეთი, ამ საკითხზე მე აღდრე გულაპარაკეთ, ჩვენ ახლანდელ სხდომის არც ერთი დრამატურგია ეს წერება და ეხილეთ გულადილი...)

მამია — (ცხელი...)

პარკენი — (სტომახს ვყვან დასაძლი) ჩვენმა გამოცემლობამ დრამატურგებსაც აფხაზებმა ქალაქლებმა ახლ 1955 წლისათვის წარმოადგინეთ განცხადება თუ რომელი მიესის დაბეჭდვა გინდათ...

ნესტორი — (ფელისსება მაღალია)

ნესტორი — (გულსაძლი იყო ვებულებო. (ნესტორი პარკენს ქურთავი)

პარკენი — ხოდა, იმას ვთხოვო... პიესა არ არის ლიტერატურული ნაწარმი, ამიტომ პიესა არ უნდა დაიბეჭდოს და არ უნდა გამოცემოს.

აფხაზი ნავალიშვილი — (დღევანდელი უტყუარული გამოცემა, ამანათე პარკენს, დრამატურგთა ლიტერატურის ცანად დღის ხანია დაიბეჭდულია, ვერ კიდ არის კოტლე... (აღსანივს აფხაზს დაპარა).

პარკენი — (კი ხატონო, იყო სხდომი ასე თბილისი გინდათ... (სტომახს ვყვან) ოქმი აღინიშნა და დასუსტებულთა ვყვან ვიტყვი: (მღვივარეობს) — თვითთელი პიესის დაბეჭდვა არა მისის მისა მინამწერიონდა, უნდა დაიბეჭდოს მხოლოდ ის პიესა, რომელიც გაუძლებს სცენას, იგი ალია რეჟისორი ექნება).

(მედიის დრამატურგის ახალი)

ახალი — ვინ უნდა ალიაოთ პიესას?... (სხვა წამს საბრძოლელი სიხვე ჩამოწვა, აჭარი ტყუასავით დაძვება).

ნესტორი — (ძაღვს იტყობს) პიესა უნდა ენისობი მწერალთა კავშირში. ვ. ი. მე, მამია, ნესტორი (საქაქე წიხთი... (მდივანს ჩასწრეთ და დუბაჟი... საერთოდ ის პიესა უნდა დაიბეჭდოს, რომელი

გაუძლებს წლებს. პიესა უნდა დადრდეს. დაიწეროს... (მდივანი წერს).

ახალი — სად უნდა დადრდეს და დაიწეროს პიესა?

ნესტორი — სცენაზე...
ახალი — სცენაზე რა დადრდეს, ან რა დაწერას?

ნესტორი — (ახრლეს გათამამდა) წლები... არტისტები, რეჟისორები. პიესა წელი მასალია, თეატრის მასალია...

ახალი (ნესტორს) თქვენს ლეკებს რა წერას, რა ადრდებს?
ნესტორი — მეორედ, ნესამედ, მეოთხედ და ასე შენდვა ერთი და იგივეს რეჟალტერ გამოცემა... პარკენს რას უთქუა?... პარკენს პროზოდ წერს!

(დრამატურგის ახალი დასაძლი).

მამია — (ღრის წესის აჯახებს) ასე აფხაზად ამანაწინავეთი. საკითხი გარკვეულია. 1955 წლის საგამომცემლო კეტიში არც ერთი ხილი...

ველიანი — დიხს არც ერთი...
აფხაზი ნავალიშვილი — (მამიას) აჭარის კულტურის სამინისტროს კოლეგია თუ ამანაწინავეთი ჩვენს ვადრევეტობებს?

პარკენი — (ვლევ წამოადება. მტრისმტად დაყრდნობი. მტალე) ამანაწინავეთი. კულტურის სამინისტროს რა ეთქმის მან კარგად იცის, რომ საქართველოში სულ 20 თეატრია, 20 თეატრს პირველი 20 გეგმულია, ვის ქირდება 2-3-ათასიანი ტრაქტები გამოცემა! ვინ ეთხვლებს პიესას? არავინ.

ნესტორი — სწორია. მე, მაგალითად, პიესას არ ვთხოვლობ, 20 გეგმული კი უნდა იქნება, აველა თეატრი ხომ არ დასაძლია და იგივეს პიესას ისიც უყვია, რომ ავერ-ავერ თეატრები იდგმება. მიე აფხაზი... კაცებო ახალი. (სტომახს ვყვან დასაძლი).

მოქმედება ათი დათავობს, მაგარი ფარა არ აჭერება, ფარის ზემო კოტეში პარკენის ახლ ნავალიშვილი რომანის სათაური პაპიძის და შეუღება მტრის).

(დრამატურგის ოქმი ხელი მოაწერა თის მისამართლმ განაწინავეთი, რომლის ძალით აჭარის სადგამმა დრამატურგთა ათილო ლიტერატურის ცნობა შევირ ფეხობა).

მამია — (მოულოდნელად მდივანს) მართალია, ოქმი ხელი მოაწერეთ, მაგარი თქვენი გადრეტი, ურავლასობა ვემორიონები. სინამდვილეში მე თქვენი არა ვეჯრა და ამიტომ შეითხი თემარეგონა სტ. სრ კულტურის სამინისტროს წიგნის და პოლიგრაფიის სამმართველოს, მათ ინაპასებს: პიესა სრულდრეზობანი ეწარბა და მოწინების შემთხვევაში დაბეჭდობა, ანა, ნათი მომარგება.

ნესტორი — მია აფხაზია. შენზე აღდრე წავიკობხე, ჩვენ ჩვენი მისი გვევებს, კაცები ვართ.

(ფარად არ იხებება)

მალბინის ქანდოლაძე

— სახსარული რა კარგად ვკრძობთ თავს, დაუთხავად კანს ვერავინ შემოაღებს. ჩვენ უფროსი კაცი არაა... შენ კი, შენ დახვეწების დღესაც ვერ დახვეწები... ცოლად ანა, ზან-მასეს და ბიურკუჩას შეამახდენი..

ტირის შინადა რეკაუდი

ტირის შინად დღევანდელი ისე ტირის, რომ მისი ცოლები გვა სცხება. გამოვ ბოსილად, ლოსსალი მილა. წესს წყებში გავანტულ ფეხითთან, უნდა ქმნის, მაგარი რა ქმნის! ფეხები გასხვეულია, დათხობელი, დაუჭრელი. და მერა რჩება შენდა დღევანდელი. მანი მართე ჯიბიანი შენდა დღევანდელი გარდაბნის რაიონის სოფელ ჯინდარში ასე ტირის ლენის სახლობის კოლმეურნობის მიელი საქმელი, მიელი ჯერბა.

მოულოდნელი და უსაცვიბის გამო დარბევილი, გამოფრტოვლი სხვიანულხეა რქოსანი: მუხ-საქმრელი ნეს-საქმრელი და პროფიტორის ლმტობელი — პროფიტორული.

ასე კოლმეურნობაში 37 სულე ჯიბიანი სასწრაფო რომ შეიძინეს, მას ბოსილად სანი ხომ მოეხატეს. ხალხს თხოვთავებს, „კომბა“ ახატებს და ისეთი თითბარის ჩაატარებს, რომ საგა-ზეთი იქმ და იფრებობს.

— ურე რეკაუდი წამ მინაწე ვახსარებ, რომელიც სული გაგვხვევება... — დარგება! ფერის გამე კოლმეურნობის თანდრომარგე მამე პირველს.

— გამოზრდეს ხომ ცეხა უნდა. სად არის სოსლის, სად არის საცხები? — იკითხა მონელებმა.

— იქნება... — დაამიდა! პირიგენა... — ბოსილად მოთხოვნა უნდა, სოსლეთავეც საქობია, საქმრელი დაქვციანდა, ავაღმყოფი ხობრეში ბილი გაჯავალეულია, — შევალდა ახლა ვეცეკმე დარსაველებს მოვლელმა.

— შენ წე მასწავლი, ჩემ საცენს იფეთონ მოვლეთ. დატყობა და რა სცხობენ.

წემდე თანდრომარგე მამე დავიწყება საცეხებზე ზრუნე, ხოლო დღევანდელ დარსაველებს შეხდევლობდავ კი გეპრობა ფერმაში სანიტარია-პოიგენის დადგენა და პროფიტორული ზომების გატარება.

რის პროფიტორულია? რომელი მსხვილებს საქობის მომარგება, რისი მოვლა ეს — უფუნება? მოწინავეთი ვარდაბნის რაიონის სოფელ ჯინდარის კოლმეურნობაში. აი, თურმე ჩატომ ტირის შენდა დღევანდელი, მაგარი რაღაცეა იყნებ პირიგენს და დასრავლებს! ეს ვერ გაგვგია...
 ს. მანიაშვილი

— გასინჯეთ ქუჩიდან და ეზოდან შემოსასვლელი კარები და მაგრად ჩაკეტეთ. ეს შკაფი იმ კარებზე მიადგით. დამლაგებელი კიბეებზე არ ამოუშვათ, საპირფარეშო დაკეტეთ, წყალი არავის დაანებოთ. ჩემს მოსვლამდე ფრთხილად იყავით. თუ საჭირო იქნეს, დამირეკეთ, დაუყოვნებლივ სახლში გავჩნდები!... — განკარგულებას აძლევს თავის მეუღლეს სამსახურში წასვლისას ინჟინერი ნიკოლოზ ნიკოლოზის-ძე ნემსაძე.

აქ უცნაური არაფერია, ნიკოლოზს უფლება აქვს უბრძანოს თავის მეორე ნახევარს, რომ ოჯახში წესრიგი იყოს. ერთგული მეუღლეც არათუ უკლებლივ, გადაჭარბებულადაც ასრულებს დავალებებს, ის ივინება და ილანძღება, მუქარას მუქარაზე უგზავნის იმათ, ვინც ქმრის ამ დანაბარების შესრულებაში შეეცილება.

ასე იწყება ყოველი დღე, სანაპირო ქუჩა №1 მდებარე სახლში მცხოვრებ ინჟინერ ნიკოლოზ ნემსაძის ოჯახში, რომელიც შესახლებულია ქვანახშირის მრეწველობის სამინისტროს ბინაში. უკმაყოფილება ამ სართულზე ბინადართა შორის ყოველდღე მწვავდება, არის ხმაური, აურზაური. ამ შენობაში, იმავე სართულზე, სადაც ნემსაძე ცხოვრობს, მოთავსებულია ამიერკავკასიის ქვანახშირგასაღების სამმართველო.

მიიღო თუ არა ოთახი ნემსაძემ, იგი დაადგა აგრესიის გზას, მუშა-შოსამსახურეებს დაწესებულებაში არ უშვებს და როცა შესვლას ახერხებენ, ნემსაძე მათ გამოსასვლელ კარებს უკეტავს.

სამმართველოს შკაფს დოკუმენტებით, რომელიც უადგილობის გამო დერეფანში დგას. ნემსაძე და მისი ოჯა-

ხის წევრები ხან ერთ კუთხეში მისწვენ, ხან მეორეში.

ვინ არ ჩაერია სამმართველოს ჰირვეული მეზობლის ზორჯულების ამ საქმეში, მაგრამ ნემსაძის დამშვიდება არ მოხერხდა. სსრ კავშირის ქვანახშირის მრეწველობის მინისტრის მოადგილემ განკარგულება მისცა საქანახშირის კომბინატის უფროსს კარტოზიას, ნემსაძის ოჯახი გადაეყვანა ამ ბინიდან, მაგრამ ჯერჯერობით, როგორც ჩანს, კარტოზიამ ამ საქმისათვის ვერ მოიცალა. იქ კი გრძელდება აურზაური, ნერვიულობა და გაცდენა. არც სასამართლო და პროკურატურაა მოსვენებული.

ნიკოლოზ ნემსაძე კვლავ აძლევს განკარგულებას თავის ცოლს:
— ჩაკეტეთ კარები!

ბ. შარაბიძე

პროფესიონალი პროფსინონალები

ნახ. ნ. მაღალნიასი

— გასაოცარი შემთხვევაა, ძმა გინეკოლოგია, და—სტომატოლოგი, მამა—თერაპევტი, რძალი—ქირურგი, სიძე—გეტქიმი და მე თვითონ ფსიქიატრი... ბავშვს კი ეტყუა, მაინც-დამაინც ისეთი ავადმყოფობა შეეყარა, რომ დიაგნოზი ვერ დავგისკამს... პედიატრია უთუჯდ საჭირო, პედიატრია... პედიატრი კი ვერ შევიფარეთ შინ... რაიონში გაავაჯანეს სა-მუშაოდ...

რევაზ ასაფი

ღმერთმა დასწყვიტოს შენი ხშიადი!

მეზობელ უბანში ცეკვა-თამაში გაემართათ. ცოლა იქიდან დამარცხებული დაბრუნდა. მან ლუდხანას ჩაუარა გვერდით... ცოლას სმისაგან არაქათი ისე გამოსცლოდა, რომ საკმარისი იყო კიდეც ერთი ყლაპიც და მთელი დღის განმავლობაში გონს ვეღარ მოვიდოდა.

— კილციკო, დაჩისხი, კიდეც ერთი, შენი სულის ჰირი-მე, ყელი ჩავისველო!

— ინებე! ერთი კი არა, ორი იყოს!—უთხრა კილციკომ და დახლზე დაუდგა ერთი ჰიქა არაყი და ლუდი მოზრდილი სასმისით. ცოლამ სწრაფად გადაჰკრა და კარებისაკენ გაენართა, მაგრამ ზღურბლიდან უკანვე დაბრუნდა თითქოს რალაც დაავიწყდაო.

— დამისხი ბარემ ერთი ჩაის ჰიქა... დღეს გამოსასვლელი დღე ნაქვს, ჩემი დედაკაციც თავის მშობლებთან არის წასული, ასე რომ ჩხუბს არავინ დამიწყებს სახლში,—უღვაშებზე ხელი გადაისვა და გაუღიმა ცოლამ.

გადაჰკრა ჩაის ჰიქითაც...

— ღმერთმანი, ცოლა, კარგი კაცი ხარ... მაგრამ სასმელებს ცოტა საუზმესაც რომ მიაყოლებდე, კარგს იზამ,—უთხრა ღმილით ლუდხანის პატრონმა.

— რა მივაყოლო, როცა ფული აღარ მაქვს!?—წაიბურტყუნა ცოლამ.

— არ მინდა შენი ფული,—უთხრა კილციკომ.—დააყოლე ეს ერთი ლუკმა ხშიადი, თორემ მოკვდები, შე ოჯახდაქცეულო!

ცოლამ ის იყო მოკბიჩა ლუკმა, ჯერ არც კი გადაეყლაბა, როცა არაყისგან რეტდასხძული უეცრად დაბარბაცდა და იატაკზე დაეშხო. ძირს დაგდებული, ის მუშტებს უღერებდა ლუდხანის პატრონს და ყვიროდა:

— ღმერთმა დასწყვიტოს ხშიადი, ხედავ რა დამმართა ამ ერთმა ლუკმამ, მიწაზე გამართხა, ანას ისევ ერთი ჰიქა არაყი არ მერჩივნა?

თარგმანი ოსურიდან ბ. პ — იხა

სურდა ოჯახი გაეხარებინა. დაინახა თუ არა, რომ წერტილში ბამბას ჰყიდიან — გაბრიელი იმწამშივე რიგში ჩადგა...

და გაახარა კიდევ ოჯახი: ნაყიდ ბამბას, უნებლიეთ მოტანილმა ერთიორად გადააჭარბა...

გაყიდა ბამბა

ამ საქმეს თითქმის ხუთი წლის ისტორია აქვს. 1950 წლის 20 მაისს კალინინის რაიონის IV უბნის სახალხო სასამართლომ დააკმაყოფილა სახლმფლობელ ი. ზეთურაძისა და მეზობლების კანონიერი პრეტენზია დაბინიდან გამოსახლებულ იქნა მოქ. ევდოკია ივაშჩენკო.

ივაშჩენკომ ამ გადაწყვეტილებით თავი „შეურაცხყოფილად“ ჩათვალა, საქმე გაასაჩივრა საქართველოს სსრ უმაღლეს სასამართლოში. სიმართლემ აქაც გაიმარჯვა და ი. ზეთურაძეს დააგადასაბრუნა მოქ. ივაშჩენკოსათვის გადაცემის წესით აღმოეჩინა საცხოვრებლად ვარგისი ბინა.

ივაშჩენკომ აქაც უმანკო მსხვერპლის პოზა მიიღო, თავი მოიკატუნა და დაიწყა ახალ-ახალი საჩივრების წერა. ჩიოდა იგი ყველგან, სადაც კი ჩივილი შეიძლებოდა; და მოდიოდა პასუხები მის სახელზე სსრ კავშირის გენერალური პროკურორისაგან, საბჭოთა კავშირის უმაღლეს სასამართლოდან. არც ერთი მათგანი ევდოკიასათვის „სანუგეშოს“ არაფერს ამბობდა.

ამასობაში კი ყველაფერი კარგად მოგვარდა: ევდოკიას შესთავაზეს ახალი

ბინა, სადაც ის ერთხანს ცხოვრობდა კიდევ (გორკოვილოვის ქ. № 99), მაგრამ რევანშის გუნებაზე დამდგარმა მოინდომა ბრძოლაში გამოეწვია არა მარტო სახლმფლობელი ზეთურაძე და მეზობლები, არამედ ყველა სასამართლო ინსტანცია. „ჩემს გაბახებას არავის ვაპატიებ“, — თავდაჯერებით გაიძახოდა იგი. კვლავ საჩივრების წერა, დაუსრულებელი ვიზიტები პროკურატურაში, სასამართლოებში, სხვადასხვა კომისიებში.

და, აი, ბოლოს და ბოლოს ივაშჩენკომ მიაგნო სუსტ რგოლს — ლენინის III უბნის სახალხო სასამართლომ შავი თეთრად დახატა და ყველაფერი თავდაყირა დააყენა: თითქოს ევდოკია უდანაშაულოდ დამნაშავეა, ბინა მისთვის არავის აღმოეჩინოს და ა. შ. განაჩენი ითვალისწინებდა ევდოკიასათვის ძველი ბინის დაბრუნებას, სადაც იგი ტრიუმფატორივით უნდა გამოცხადებულიყო.

კითხვა ისმის, როგორ შეიძლება ყველაფერზე თვალების დახუჭვა. სხვა რომ არა იყოს — რა კოლეგების მიერ გამოტანილ დადგენილებას მაინც უნდა სცემდე პატივს. გამოდის, რომ ქალაქის უბრალო ნაგლეჯად მიიჩნიეს აქ ყველა ადრინდელი გადაწყვეტილება.

ოთხი წლისთავზე საქმე კვლავ რესპუბლიკის უმაღლესმა სასამართლომ განიხილა და უსაფუძვლოდ სცნო ლენინის რაიონის სახალხო სასამართლოს გადაწყვეტილება.

ეს დაუსრულებელი საქმე აიწონა დაიწონას ხასიათს ლეგულობს. ამჯერად ივაშჩენკო ემზადება ახალი ლაშქრობისათვის და საჩივრის გრძელ ნუსხას უდგენს საქართველოს სსრ უმაღლესი სასამართლოს პრეზიდიუმს. ვინ იცის, ამითი დამთავრდება თუ არა საქმე?

მაგრამ აბა ერთი წუთით წარმოვიდგინოთ, რამდენი დრო დაიხარჯა ამ ხელოვნურად გაჭიანურებული საქმის განხილვაზე, რამდენი ქალაქი, მეღანი დასჭირდა საჩივრების, ოქმების, გადაწყვეტილებების წერას. ნერვების რა დაძაბვა დასჭირდათ ამ ხუთი წლის განმავლობაში მოპასუხე-მოძიებანს; მრავალრიცხოვან მოწმეებს, მოსამართლეებს, პროკურორებს, ვეჭილებს... ნუთუ საეჭვო ყოფაქცევის ქალს საშუალებას უნდა ვაძლევდეთ შეაწრილოს ყველა სასამართლო ინსტანცია!

ივაშჩენკოს თვალთმაქცური საჩივრების წერის ხალისი უნდა დავუკარგოთ!

ლ. მისიჩენი

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე .

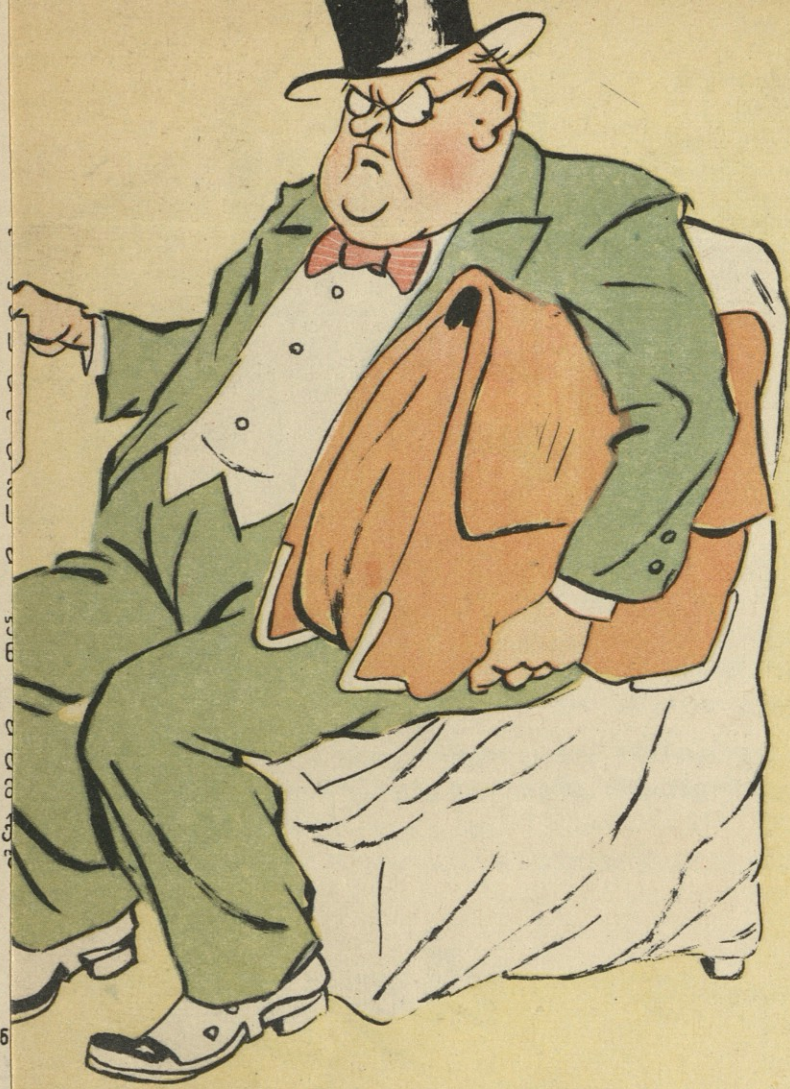
სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ო. გიგინეიშვილი, გ. თორღუა, კ. ლორთქიფანიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში.

Тбилиси. Сатирако-юмористический журнал „Ниваги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 3-10-49.

გამომც. № 4, ხელმოწ. დასაბ. 22/II-1955 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5, ნაბ. ფურც. 187. ზარია ვოსტოკას სტამბა, რუსთაველის პროსპ. 42, შევვ. № 320 უფ. 022ა2 ტიო. 25.000

რუხი:

ხედავთ? დაჯდა, თუ არა,
მოიმარჯვა უუმბარა...
ხოლო მე თუ ამირჩევთ,
მშვიდობას მოვანიჭებთ...

მწვანე:

ახლა მე თუ ამირჩევთ,
მშვიდობას მოვანიჭებთ.
ხედავთ? დაჯდა თუ არა,
მოიმარჯვა უუმბარა...

